Tento dokument je třeba brát jako dokumentační nástroj a instituce nenesou jakoukoli odpovědnost za jeho obsah

►**B**

ROZHODNUTÍ RADY

ze dne 12. prosince 2011

o přistoupení Evropské unie k Protokolu z roku 2002 k Athénské úmluvě o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974 s výjimkou jeho článků 10 a 11

(2012/22/EU)

(Úř. věst. L 8, 12.1.2012, s. 1)

Ve znění:

		Úřední věstník		
		Č.	Strana	Datum
►**M1**	Nařízení Rady (EU) č. 517/2013 ze dne 13. května 2013	L 158	1	10.6.2013

▼B

ROZHODNUTÍ RADY

ze dne 12. prosince 2011

o přistoupení Evropské unie k Protokolu z roku 2002 k Athénské úmluvě o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974 s výjimkou jeho článků 10 a 11

(2012/22/EU)

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 100 odst. 2 ve spojení s čl. 218 odst. 6 písm. a) a odst. 8 prvním pododstavcem této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na souhlas Evropského parlamentu,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Protokol z roku 2002 k Athénské úmluvě o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974 (dále jen „Athénský protokol“) představuje významné zlepšení režimu odpovědnosti dopravců a odškodnění cestujících po moři. Zejména stanoví přísnou odpovědnost dopravce zahrnující povinné pojištění s právem podání přímé žaloby proti pojistitelům až do konkrétní výše a stanoví pravidla pro soudní příslušnost a uznávání a výkon soudních rozhodnutí. Athénský protokol je proto v souladu s cílem Unie zlepšit právní režim týkající se odpovědnosti dopravců.

(2) Athénský protokol upravuje Athénskou úmluvu o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974 (dále jen „Athénská úmluva“) a v článku 15 stanoví, že oba dva dokumenty jsou stranami Athénského protokolu chápány a vykládány společně jako dokument jediný.

(3) Většina pravidel Athénského protokolu byla začleněna do práva Unie nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 392/2009 ze dne 23. dubna 2009 o odpovědnosti dopravců k cestujícím po moři v případě nehod ([1]). Unie tedy v záležitostech upravovaných uvedeným nařízením vykonala svou pravomoc. Členské státy si však ponechávají pravomoc, pokud jde o několik ustanovení Athénského protokolu, např. uplatňují alternativní doložku, díky které mohou stanovit vyšší omezení odpovědnosti, než jaké Athénský protokol předepisuje. Záležitosti v rámci Athénského protokolu, které spadají do pravomoci členských států, jsou vzájemně provázané se záležitostmi spadajícími do výlučné pravomoci Unie. Členské státy by tedy měly v záležitostech v rámci Athénského protokolu, které spadají do jejich pravomoci, postupovat koordinovaně, a to s ohledem na jejich povinnost loajální spolupráce.

([1]) Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 24.

▼B

(4) Athénský protokol mohou ratifikovat, přijmout, schválit nebo k němu mohou přistoupit státy a organizace regionální hospodářské integrace, sestávající ze suverénních států, které na tyto organizace přenesly pravomoc v určitých záležitostech, jež Athénský protokol upravuje.

(5) Podle čl. 17 odst. 2 písm. b) a článku 19 Athénského protokolu mohou organizace regionální hospodářské integrace Athénský protokol uzavřít.

(6) Právní výbor Mezinárodní námořní organizace přijal v říjnu roku 2006 výhradu a pokyny IMO k provádění Athénské úmluvy (dále jen „pokyny IMO“) s cílem zabývat se některými otázkami v rámci Athénské úmluvy, zejména náhradou škod způsobených v souvislosti s terorismem.

(7) Příslušná ustanovení konsolidované verze Athénské úmluvy ve znění Athénského protokolu a pokynů IMO jsou uvedena v přílohách nařízení (ES) č. 392/2009.

(8) Podle podmínek článku 19 Athénského protokolu musí organizace regionální hospodářské integrace v době podpisu, ratifikace, přijetí, schválení nebo přistoupení učinit prohlášení, v němž uvede rozsah svých pravomocí ve vztahu k záležitostem, jež Athénský protokol upravuje.

(9) Z tohoto důvodu by Unie měla k Athénskému protokolu přistoupit a vznést výhradu obsaženou v pokynech IMO. Vznesení takové výhrady by nemělo být vykládáno jako měnění stávajícího rozdělení pravomocí mezi Unií a členskými státy, pokud jde o vydávání osvědčení a kontroly ze strany státních orgánů.

(10) Některá ustanovení podle Athénského protokolu se týkají soudní spolupráce v občanských věcech a tudíž spadají do působnosti třetí části hlavy V SFEU. Samostatné rozhodnutí týkající se těchto ustanovení se přijme souběžně s tímto rozhodnutím.

(11) Členské státy, které mají Athénský protokol ratifikovat nebo k němu přistoupit, by tak měly učinit pokud možno souběžně. Členské státy by si proto měly vyměnit informace o stavu svých ratifikačních nebo přístupových postupů, aby mohly co nevíce připravit souběžné uložení svých listin o ratifikaci nebo přistoupení. Při ratifikaci Athénského protokolu nebo přistoupení k němu by měly členské státy vznést výhradu obsaženou v pokynech IMO.

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Přistoupení Evropské unie k Protokolu z roku 2002 k Athénské úmluvě o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974 (dále jen „Athénský protokol“) se schvaluje jménem Evropské unie, pokud jde o otázky spadající do výlučné pravomoci Unie s výjimkou jeho článků 10 a 11.

▼B

Znění Athénského protokolu s výjimkou článků 10 a 11 je uvedeno v příloze.

Článek 2

1. Předseda Rady je oprávněn jmenovat osobu nebo osoby zmocněné k uložení listiny o přistoupení Unie k Athénskému protokolu v souladu s čl. 17 odst. 2 písm. c), čl. 17 odst. 3 a článkem 19 uvedeného protokolu.

2. V době uložení listiny o přistoupení Unie učiní toto prohlášení o pravomoci:

„1. Článek 19 Athénského protokolu z roku 2002 k Athénské úmluvě o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974 stanoví, že organizace regionální hospodářské integrace sestávající se ze suverénních států, které na ně přenesly pravomoc v určitých záležitostech upravených uvedeným protokolem, mohou protokol podepsat pod podmínkou, že učiní prohlášení podle uvedeného článku. Unie se rozhodla přistoupit k Athénskému protokolu a z tohoto důvodu uvedené prohlášení činí.

▼M1

2. Současnými členskými státy Evropské unie jsou: Belgické království, Bulharská republika, Česká republika, Dánské království, Spolková republika Německo, Estonská republika, Irsko, Řecká republika, Španělské království, Francouzská republika, Chorvatská republika, Italská republika, Kyperská republika, Lotyšská republika, Litevská republika, Lucemburské velkovévodství, Maďarsko, Malta, Nizozemské království, Rakouská republika, Polská republika, Portugalská republika, Rumunsko, Republika Slovinsko, Slovenská republika, Finská republika, Švédské království a Spojené království Velké Británie a Severního Irska.

▼B

3. Toto prohlášení se nevztahuje na území členských států Evropské unie, ve kterých se neuplatňuje Smlouva o fungování Evropské unie (dále jen ‚SFEU‘), a nejsou jím dotčeny akty ani postoje, které mohou dotyčné členské státy jménem a v zájmu těchto území podle protokolu přijmout.

4. Členské státy Evropské unie přenesly na Unii výlučné pravomoci, pokud jde o opatření přijímaná na základě článku 100 SFEU. Taková opatření byla přijata, pokud jde o články 1 a 1a, čl. 2 odst. 2, články 3 až 16 a články 18, 20 a 21 Athénské úmluvy ve znění Athénského protokolu a ustanovení pokynů IMO, nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 392/2009 ze dne 23. dubna 2009 o odpovědnosti dopravců k cestujícím po moři v případě nehod.

▼B

5. Výkon pravomoci, kterou členské státy přenesly na Evropskou unii podle SFEU, ze své podstaty závisí na průběžném vývoji. V rámci SFEU mohou příslušné instituce přijímat rozhodnutí, která určují rozsah pravomoci Evropské unie. Evropská unie si proto vyhrazuje právo toto prohlášení podle potřeby změnit, aniž by to bylo podmínkou nezbytnou k výkonu její pravomoci v záležitostech, jež Athénský protokol upravuje. Evropská unie oznámí změněné prohlášení generálnímu tajemníkovi Mezinárodní námořní organizace.“

3. Osoba nebo osoby jmenované podle odstavce 1 tohoto článku učiní při ukládání listiny o přistoupení Unie k Athénskému protokolu výhradu uvedenou v pokynech IMO.

Článek 3

Unie uloží listinu o přistoupení k Athénskému protokolu do 31. prosince 2011.

Článek 4

1. Členské státy podniknou nezbytné kroky, aby uložily ratifikační nebo přístupové listiny k Athénskému protokolu v přiměřené lhůtě a pokud možno do 31. prosince 2011.

2. Členské státy vznesou výhradu obsaženou v pokynech IMO při ukládání svých ratifikačních nebo přístupových listin k Athénského protokolu.

▼B

PŘÍLOHA

PŘEKLAD

PROTOKOL Z ROKU 2002 K ATHÉNSKÉ ÚMLUVĚ O PŘEPRAVĚ CESTUJÍCÍCH A JEJICH ZAVAZADEL PO MOŘI Z ROKU 1974

STÁTY, JEŽ JSOU STRANAMI TOHOTO PROTOKOLU,

VZHLEDEM K TOMU, že je žádoucí provést přezkum Athénské úmluvy o přepravě cestujících a jejich zavazadel uzavřenou dne 13. prosince 1974 s cílem zajistit vyšší náhradu, zavést přísnou odpovědnost, stanovit zjednodušený postup pro aktualizaci výše omezení odpovědnosti a zajistit povinné pojištění ve prospěch cestujících,

PŘIPOMÍNAJÍCE, že protokol k úmluvě z roku 1976 zavádí zvláštní práva čerpání, jako je zúčtovací jednotka namísto zlatého franku,

BEROUCE NA VĚDOMÍ, že protokol k úmluvě z roku 1990, který stanoví vyšší náhradu a zjednodušený postup pro aktualizaci výše omezení odpovědnosti, nevstoupil v platnost,

SE DOHODLY takto:

Článek 1

Pro účely tohoto protokolu se rozumí:

1. „úmluvou“ znění Athénské úmluvy o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974;

2. „organizací“ Mezinárodní námořní organizace;

3. „generálním tajemníkem“ generální tajemník organizace.

Článek 2

Článek 1 odst. 1 úmluvy se nahrazuje tímto:

„1. a) ‚dopravcem‘ se rozumí osoba, která uzavřela smlouvu o přepravě nebo jejímž jménem je taková smlouva uzavřena, bez ohledu na to, zda přepravu skutečně provádí tato osoba nebo provádějící dopravce;

b) ‚provádějící dopravcem‘ se rozumí osoba jiná než dopravce, která je vlastníkem, nájemcem nebo provozovatelem lodi a která skutečně provádí celou přepravu nebo její část; a

c) ‚dopravcem, který skutečně provádí celou přepravu nebo její část‘ se rozumí provádějící dopravce, nebo dopravce, pokud skutečně tuto přepravu provádí;“.

Článek 3

1. Článek 1 odst. 10 úmluvy se nahrazuje tímto:

„10. ‚organizací‘ se rozumí Mezinárodní námořní organizace;“.

▼B

2. Do čl. 1 odst. 11 úmluvy se doplňuje toto znění:

„11. ‚generálním tajemníkem‘ se rozumí generální tajemník organizace.“.

Článek 4

Článek 3 úmluvy se nahrazuje tímto:

„Článek 3

Odpovědnost dopravce

1. Dopravce odpovídá za škodu vzniklou smrtí nebo zraněním cestujícího způsobenými nehodou lodi do výše 250 000 zúčtovacích jednotek na cestujícího v každém jednotlivém případě, pokud neprokáže, že nehoda:

a) nastala v důsledku válečného činu, nepřátelského činu, občanské války, povstání nebo přírodního jevu výjimečné, nevyhnutelné a neodvratitelné povahy; nebo

b) byla zcela způsobena jednáním nebo opomenutím třetí osoby s úmyslem způsobit nehodu.

Pokud škoda přesahuje výše uvedené omezení a v míře, ve které ho přesahuje, je dopravce dále odpovědný, pokud neprokáže, že k nehodě, při které škoda vznikla, došlo bez jeho zavinění nebo nedbalosti.

2. Za škodu v důsledku smrti nebo zranění cestujícího, jež nebyly způsobeny nehodou lodi, dopravce odpovídá v případě, že vznikla jeho zaviněním nebo nedbalostí. Důkazní povinnost týkající se zavinění nebo nedbalosti má osoba uplatňující nárok.

3. Dopravce odpovídá za škodu vzniklou v důsledku ztráty nebo poškození příručních zavazadel, pokud k nehodě, která škodu způsobila, došlo jeho zaviněním nebo nedbalostí. V případě škod v důsledku nehody lodi se zavinění nebo nedbalost dopravce předpokládá.

4. Dopravce odpovídá za škodu vzniklou v důsledku ztráty nebo poškození zavazadel jiných než příručních, pokud neprokáže, že k nehodě, která škodu způsobila, došlo bez jeho zavinění nebo nedbalosti.

5. Pro účely tohoto článku se rozumí:

a) ‚nehodou lodi‘ ztroskotání, potopení, srážka lodi nebo její najetí na mělčinu, výbuch nebo požár na lodi nebo porucha lodi;

b) ‚zaviněním nebo nedbalostí dopravce‘ také zavinění nebo nedbalost osob, které pracují pro dopravce a jednají v rámci svých pracovních povinností;

c) ‚poruchou lodi‘ jakákoli závada, porucha nebo nesplnění příslušných bezpečnostních předpisů vzhledem k jakékoli části lodi nebo jejího vybavení, pokud je používáno k úniku, evakuaci, nalodění nebo vylodění cestujících, nebo pokud je používáno k pohonu, řízení, pro bezpečnost plavby, uvazování, kotvení, připlutí k nábřeží nebo kotvišti nebo k odplutí od nábřeží nebo kotviště nebo ke zjišťování škod po zaplavení lodi, nebo při spouštění záchranných prostředků; a

▼B

d) ‚škodou‘ škoda, která nezahrnuje odškodnění represivní nebo exemplární povahy.

6. Odpovědnost dopravce podle tohoto článku se vztahuje pouze na škody v důsledku nehod, k nimž došlo během přepravy. Skutečnost, že k nehodě, při které vznikla škoda, došlo během přepravy, a rozsah škody prokazuje osoba uplatňující nárok.

7. Touto úmluvou nejsou dotčena práva dopravce na postih třetí osoby nebo na uplatnění námitky spoluzavinění z nedbalosti podle článku 6 této úmluvy. Tímto článkem nejsou dotčena práva na omezení odpovědnosti podle článků 7 nebo 8 této úmluvy.

8. Domněnka zavinění nebo nedbalosti určité strany nebo její důkazní povinnost nebrání tomu, aby se přihlédlo k důkazu v její prospěch.“.

Článek 5

Doplňuje se článek 4a úmluvy, který zní:

„Článek 4a

Povinné pojištění

1. Jsou-li cestující přepravováni na palubě lodi registrované ve státě, jenž je stranou této úmluvy, a schválené pro přepravu více než dvanácti cestujících a použije-li se tato úmluva, musí mít každý dopravce, který skutečně provádí celou přepravu nebo její část, sjednáno pojištění nebo jinou finanční záruku, například záruku banky nebo obdobné finanční instituce, ke krytí odpovědnosti podle této úmluvy v případě smrti nebo zranění cestujících. Omezení povinného pojištění nebo jiné finanční záruky nesmí být nižší než 250 000 zúčtovacích jednotek na cestujícího v každém jednotlivém případě.

2. Poté, co příslušný orgán státu, jenž je stranou této úmluvy, ověří, že požadavky odstavce 1 jsou splněny, se každé lodi vydá osvědčení prokazující, že pojištění nebo jiná finanční záruka platí v souladu s touto úmluvou. Pro loď registrovanou ve státě, jenž je stranou úmluvy, takové osvědčení vydá nebo osvědčí příslušný orgán státu, v němž je loď registrována; pro loď, která není registrována v takovém státě, může takové osvědčení vydat nebo potvrdit příslušný orgán kteréhokoliv státu, jenž je stranou této úmluvy. Toto osvědčení musí odpovídat vzoru uvedenému v příloze této úmluvy a musí obsahovat tyto údaje:

a) název lodi, volací znak a rejstříkový přístav;

b) jméno a hlavní sídlo hospodářské činnosti dopravce, který skutečně provádí celou přepravu nebo její část;

c) identifikační číslo lodě podle IMO;

d) typ a dobu platnosti záruky;

▼B

e) jméno a hlavní sídlo pojistitele nebo jiné osoby poskytující finanční záruku a případně sídlo hospodářské činnosti, kde je pojištění nebo jiná finanční záruka sjednána; a

f) dobu platnosti osvědčení, která nesmí být delší než doba platnosti pojištění nebo jiné finanční záruky.

3. a) Stát, jenž je stranou této úmluvy, může zmocnit jím uznanou instituci nebo organizaci k vydávání těchto osvědčení. Tato instituce nebo organizace informuje dotyčný stát o každém vydaném osvědčení. Ve všech případech dotyčný stát plně ručí za úplnost a správnost takto vydaných osvědčení a zajistí veškeré nezbytné náležitosti ke splnění tohoto požadavku.

b) Stát, jenž je stranou této úmluvy, informuje generálního tajemníka:

i) o konkrétní působnosti a podmínkách zmocnění jím uznané instituce nebo organizace;

ii) o zrušení takového zmocnění; a

iii) o dni vstupu tohoto zmocnění v platnost nebo jeho zrušení.

Zmocnění nabývá účinku nejdříve tři měsíce poté, co bylo generálnímu tajemníkovi podáno příslušné oznámení.

c) Instituce nebo organizace zmocněná k vydávání osvědčení podle tohoto odstavce musí být oprávněna přinejmenším ke zrušení těchto osvědčení, pokud nejsou dodržovány podmínky, za kterých byly vydány. Ve všech případech musí oprávněná instituce nebo organizace takové zrušení oznámit státu, jehož jménem bylo osvědčení vydáno.

4. Osvědčení se vyhotovují v úředním jazyce nebo jazycích vydávajícího státu. Není-li použitým jazykem angličtina, francouzština nebo španělština, musí text zahrnovat překlad do jednoho z těchto jazyků; úřední jazyk daného státu může být vynechán, pokud tento stát tak rozhodne.

5. Osvědčení se uchovává na palubě lodi a jeho kopie se uloží u orgánů, které vedou záznamy o registraci lodi, nebo není-li loď registrována ve státě, jenž je stranou této úmluvy, u orgánu státu, který osvědčení vydal nebo potvrdil.

▼B

6. Pojištění nebo jiná finanční záruka nesplňuje požadavky tohoto článku, pokud může být ukončena z důvodů jiných, než je skončení doby platnosti pojištění nebo záruky uvedené v osvědčení, před uplynutím tří měsíců ode dne oznámení jejího ukončení orgánům uvedeným v odstavci 5, pokud nebylo osvědčení v uvedené lhůtě těmto orgánům odevzdáno nebo nebylo vydáno nové osvědčení. Výše uvedená ustanovení se obdobně použijí pro všechny změny, jež mají za následek, že pojištění nebo jiná finanční záruka již nesplňuje požadavky tohoto článku.

7. S výhradou tohoto článku stanoví podmínky vydání a platnosti osvědčení stát registrace lodi.

8. Nic v této úmluvě nesmí být vykládáno tak, aby to státu, jenž je stranou této úmluvy, bránilo spoléhat se na informace získané od jiných států nebo od Organizace nebo jiných mezinárodních organizací, pokud jde o finanční situaci poskytovatelů pojištění nebo jiné finanční záruky pro účely této úmluvy. V takových případech není stát, jenž je stranou této úmluvy, spoléhající se na takové informace zbaven odpovědnosti, již má jako stát, který osvědčení vydal.

9. Osvědčení vydaná nebo potvrzená jménem státu, jenž je stranou této úmluvy, ostatní státy, jež jsou stranami této úmluvy, pro účely této úmluvy přijímají a považují za osvědčení stejného účinku jako osvědčení vydaná nebo potvrzená jimi samými, a to i pro lodě neregistrované v takovém státě. Stát, jenž je stranou této úmluvy, si může kdykoli vyžádat konzultaci se státem, který osvědčení vydal nebo potvrdil, pokud se domnívá, že pojistitel nebo ručitel uvedený v osvědčení o pojištění není finančně schopen splnit závazky, které ukládá tato úmluva.

10. Jakýkoli nárok na náhradu škody kryté pojištěním nebo jinou finanční zárukou podle tohoto článku může být vznesen přímo vůči pojistiteli nebo jiné osobě poskytující finanční záruku. V takovém případě se částka stanovená v odstavci 1 použije jako omezení odpovědnosti pojistitele nebo jiné osoby poskytující finanční záruku, a to i v případech, ve kterých není dopravce nebo provádějící dopravce oprávněn k omezení odpovědnosti. Žalovaný může dále uplatňovat námitky (jiné než konkurz nebo likvidaci), k jakým by byl oprávněn dopravce uvedený v odstavci 1 v souladu s touto úmluvou. Dále může žalovaný uplatnit námitku, že škoda vznikla v důsledku úmyslného nesprávného jednání pojištěnce, ale nesmí podat žádnou jinou námitku, k jejímuž vznesení by mohl být oprávněn v řízení zahájeném pojištěncem proti žalovanému. Žalovaný má v každém případě právo požadovat, aby byli dopravce a provádějící dopravce účastníky řízení.

▼B

11. Veškeré částky poskytnuté z pojištění nebo z jiné finanční záruky zdůvodněné v souladu s odstavcem 1 musí být vyplaceny výhradně k plnění nároků podle této úmluvy a veškeré výplaty těchto částek se započítávají vůči odpovědnosti vyplývající z této úmluvy.

12. Stát, jenž je stranou této úmluvy, nepovolí provoz lodi plující pod jeho vlajkou, na kterou se tento článek vztahuje, plavbu, dokud pro ni nebylo vydáno osvědčení podle odstavce 2 nebo 15.

13. S výhradou tohoto článku zajistí každý stát, jenž je stranou této úmluvy, v rámci svého vnitrostátního práva platnost pojištění nebo jiné finanční záruky, v rozsahu uvedeném v odstavci 1 pro každou loď schválenou k přepravě více než dvanácti cestujících bez ohledu na to, kde byla registrována, která vplouvá do přístavu na jeho území nebo ho opouští, pokud se na ni vztahuje tato úmluva.

14. Bez ohledu na odstavec 5 může stát, jenž je stranou této úmluvy, oznámit generálnímu tajemníkovi, že pro účely odstavce 13 nemusí lodě při vplutí do přístavu nebo při jeho opuštění mít na palubě nebo předložit osvědčení požadované podle odstavce 2 za předpokladu, že stát, jenž je stranou této úmluvy a který osvědčení vydal, oznámil generálnímu tajemníkovi, že vede záznamy o osvědčení v elektronické podobě přístupné všem státům, jež jsou stranami této úmluvy, a potvrzující existenci osvědčení a umožňující takovým státům plnit jejich závazky podle odstavce 13.

15. Pokud loď vlastněná státem, jenž je stranou této úmluvy, nemá pojištění ani jinou finanční záruku, nepoužijí se na ni příslušná ustanovení tohoto článku, ale musí mít na palubě osvědčení vydané příslušným orgánem státu registrace, které prokazuje, že loď je vlastněna dotyčným státem a odpovědnost za loď je kryta do výše stanovené v odstavci 1. Takové osvědčení musí být co nejvěrnější vzoru stanovenému v odstavci 2.“.

Článek 6

Článek 7 úmluvy se nahrazuje tímto:

„Článek 7

Omezení odpovědnosti za smrt a zranění

1. Odpovědnost dopravce za smrt nebo zranění cestujícího podle článku 3 nesmí v žádném případě přesáhnout 400 000 zúčtovacích jednotek na cestujícího v každém jednotlivém případě. V případech, kdy je v souladu s právem příslušného soudu uloženo vyplácet odškodnění formou pravidelných plateb, nesmí ekvivalentní jistinná hodnota těchto plateb přesáhnout uvedené omezení.

▼B

2. Stát, jenž je stranou této úmluvy, může zvláštními pravidly vnitrostátního práva upravit omezení odpovědnosti stanovené v odstavci 1 za předpokladu, že případné vnitrostátní omezení odpovědnosti není nižší, než je stanoveno v odstavci 1. Stát, jenž využije možnost stanovenou v tomto odstavci, informuje generálního tajemníka o přijatém omezení odpovědnosti nebo o skutečnosti, že žádné takové omezení nebylo přijato.“.

Článek 7

Článek 8 úmluvy se nahrazuje tímto:

„Článek 8

Omezení odpovědnosti za ztrátu nebo poškození zavazadel a vozidel

1. Odpovědnost dopravce za ztrátu nebo poškození příručních zavazadel v žádném případě nepřesáhne 2 250 zúčtovacích jednotek na cestujícího a přepravu.

2. Odpovědnost dopravce za ztrátu nebo poškození vozidla včetně všech zavazadel přepravovaných v dotyčném vozidle nebo na něm v žádném případě nepřesáhne 12 700 zúčtovacích jednotek na vozidlo a na přepravu.

3. Odpovědnost dopravce za ztrátu nebo poškození zavazadel jiných než uvedených v odst. 1 a 2 v žádném případě nepřesáhne 3 375 zúčtovacích jednotek na cestujícího a přepravu.

4. Dopravce a cestující se mohou dohodnout na tom, že odpovědnost dopravce bude podléhat spoluúčasti cestujícího nepřesahující 330 zúčtovacích jednotek v případě poškození vozidla a 149 zúčtovacích jednotek na cestujícího v případě ztráty nebo poškození jiných zavazadel, a uvedená částka bude odečtena od ztráty nebo škody.“.

Článek 8

Článek 9 úmluvy se nahrazuje tímto:

„Článek 9

Zúčtovací jednotky a přepočet

1. Zúčtovací jednotky uvedené v této úmluvě představují zvláštní práva čerpání stanovená Mezinárodním měnovým fondem. Částky uvedené v čl. 3 odst. 1, čl. 4a odst. 1, čl. 7 odst. 1 a článku 8 se přepočítávají na národní měnu státu, v němž působí soud, kterému pojistná událost přísluší, a to na základě hodnoty této měny vzhledem ke zvláštním právům čerpání ke dni soudního rozhodnutí nebo ke dni, na kterém se strany dohodly. Hodnota národní měny státu, jenž je stranou této úmluvy a členem Mezinárodního měnového fondu, vyjádřená ve zvláštních právech čerpání, se stanoví v souladu s metodou přepočtu používanou Mezinárodním měnovým fondem k dotyčnému datu pro jeho vlastní operace a transakce. Hodnota národní měny státu, jenž je stranou této úmluvy a není členem Mezinárodního měnového fondu, vyjádřená ve zvláštních právech čerpání, se vypočítá způsobem určeným dotyčným státem.

▼B

2. Stát, který není členem Mezinárodního měnového fondu a jehož právo neumožňuje použití odstavce 1, však může při ratifikaci, přijetí či schválení této úmluvy nebo přistoupení k ní anebo kdykoli později prohlásit, že zúčtovací jednotka uvedená v odstavci 1 se rovná 15 zlatým frankům. Zlatý frank uvedený v tomto odstavci odpovídá šedesáti pěti a půl miligramům zlata tisícinové ryzosti devět set. Zlaté franky se na národní měnu přepočítávají v souladu s právem daného státu.

3. Výpočet uvedený v poslední větě odstavce 1 a přepočet uvedený v odstavci 2 se uskuteční takovým způsobem, aby byla v národních měnách států, jež jsou stranami této úmluvy, vyjádřena pokud možno stejná reálná hodnota částek uvedených v čl. 3 odst. 1, čl. 4a odst. 1, čl. 7 odst. 1 a článku 8, jaká by vyplynula použitím prvních tří vět odstavce 1. Státy informují generálního tajemníka o způsobu přepočtu podle odstavce 1 nebo o výsledku přepočtu podle odstavce 2 při uložení příslušné ratifikační listiny či listiny o přijetí, schválení či přistoupení k této úmluvě, a kdykoli dojde ke změně způsobu nebo výsledku přepočtu.“.

Článek 9

Článek 16 odst. 3 úmluvy se nahrazuje tímto:

„3. Důvody pro stavení a přerušení promlčecí doby se řídí právem soudu, ke kterému je žaloba podána, avšak žaloba podle této úmluvy nesmí být podána po uplynutí jedné z těchto dob:

a) doby pěti let počínající dnem vylodění cestujícího nebo dnem, ve kterém k jeho vylodění mělo dojít, podle toho, co nastalo později; nebo, jestliže uplyne dříve

b) doby tří let počínající dnem, kdy se osoba uplatňující nárok dozvěděla nebo se měla dozvědět o zranění, o ztrátě nebo o škodě způsobené danou nehodou.“.

Článek 10

[neuvádí se]

Článek 11

[neuvádí se]

▼B

Článek 12

Článek 18 úmluvy se nahrazuje tímto:

„*Článek 18*

Neplatnost smluvních ustanovení

Jakékoli smluvní ustanovení uzavřené před tím, než došlo k nehodě, která způsobila smrt nebo zranění cestujícího nebo ztrátu či poškození jeho zavazadel, jehož účelem je zbavit odpovědnosti jakékoli osoby odpovědné podle této úmluvy nebo stanovit nižší omezení odpovědnosti, než je stanoveno v této úmluvě, s výjimkou čl. 8 odst. 4, a jakékoli ustanovení zaměřené na přenesení důkazní povinnosti dopravce nebo na provádějícího dopravce nebo ustanovení omezující možnosti uvedené v čl. 17 odst. 1 a 2, je neplatné od počátku; tato neplatnost však neznamená neplatnost smlouvy o přepravě, na kterou se nadále vztahuje tato úmluva.“.

Článek 13

Článek 20 úmluvy se nahrazuje tímto:

„*Článek 20*

Jaderné škody

Podle této úmluvy nevzniká žádná odpovědnost za škody způsobené jadernými nehodami:

a) je-li provozovatel jaderného zařízení odpovědný za takové škody buď podle Pařížské úmluvy ze dne 29. července 1960 o odpovědnosti vůči třetí straně v oblasti jaderné energie ve znění jejího dodatkového protokolu k ní ze dne 28. ledna 1964, nebo Vídeňské úmluvy ze dne 21. května 1963 o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody nebo jakékoli její změny nebo protokolu k ní, které jsou v platnosti, nebo

b) je-li provozovatel jaderného zařízení odpovědný za takové škody na základě vnitrostátního práva upravujícího odpovědnost za takové škody, je-li toto právo ve všech ohledech tak příznivé pro osoby, které mohou utrpět škodu, jako Pařížská nebo Vídeňská úmluva nebo jejich změny nebo protokoly k nim, které jsou v platnosti.“.

Článek 14

Vzor osvědčení

1. Vzor osvědčení uvedený v příloze k tomuto protokolu bude vložen do přílohy úmluvy.

▼B

2. Do článku 1a úmluvy se doplňuje toto znění:

„Článek 1a

Příloha

Příloha této úmluvy je její nedílnou součástí.“.

Článek 15

Výklad a použití

1. Úmluva a tento protokol se mezi smluvními stranami tohoto protokolu považují za jednu listinu a vykládají jako jedna listina.

2. Úmluva ve znění tohoto protokolu se použije pouze na nároky vznesené na základě skutečností, ke kterým došlo po vstupu tohoto protokolu v platnost pro jednotlivé státy.

3. Články 1 až 22 této úmluvy ve znění tohoto protokolu společně s články 17 až 25 tohoto protokolu a jeho přílohou tvoří Athénskou úmluvu o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 2002 a je na ně takto odkazováno.

Článek 16

Toto znění se doplňuje jakožto článek 22a úmluvy:

„Článek 22a

Závěrečná ustanovení úmluvy

Závěrečnými ustanoveními této úmluvy jsou články 17 až 25 protokolu z roku 2002 k Athénské úmluvě o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974. Odkazy činěné na státy, jež jsou stranami této úmluvy, se v této úmluvě chápou jako odkazy na státy, jež jsou stranami tohoto protokolu.“.

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 17

Podpis ratifikace, přijetí, schválení a přistoupení

1. Tento protokol je otevřen k podpisu v sídle vedení organizace od 1. května 2003 do 30. dubna 2004 a poté zůstává otevřen k přistoupení.

2. Státy mohou vyjádřit svůj souhlas s tím, že budou vázány tímto protokolem:

a) podpisem bez výhrad, jako je ratifikace, přijetí nebo schválení; nebo

b) podpisem podléhajícím ratifikaci, přijetí nebo schválení následovaným ratifikací, přijetím nebo schválením; nebo

c) přistoupením.

3. Ratifikace, přijetí, schválení nebo přistoupení musí být učiněno uložením příslušné listiny u generálního tajemníka.

▼B

4. Listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení uložené po vstupu změny tohoto protokolu v platnost vzhledem ke všem stávajícím státům, jež jsou stranami tohoto protokolu, nebo po dokončení všech opatření požadovaných pro vstup těchto změn v platnost vzhledem k uvedeným státům, jež jsou stranami tohoto protokolu, jsou považovány za listiny vztahující se k tomuto protokolu ve znění těchto změn.

5. Stát nesmí vyjádřit svůj souhlas s tím, že bude vázán tímto protokolem, dokud jako smluvní strana nevypoví:

a) Athénskou úmluvu o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři, Athény dne 13. prosince 1974;

b) protokol k Athénské úmluvě o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři, Londýn dne 19. listopadu 1976; a

c) protokol z roku 1990, kterým se mění Athénská úmluva o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři, Londýn dne 29. března 1990,

s účinkem od okamžiku, kdy tento protokol vstoupí v platnost pro dotyčný stát v souladu s článkem 20.

Článek 18

Státy s více než jedním systémem práva

1. Pokud má určitý stát více územních jednotek s odlišnými systémy práva použitelnými na záležitosti, kterými se zabývá tento protokol, může tento stát při podpisu, ratifikaci, přijetí, schválení či přistoupení prohlásit, že se tento protokol vztahuje na všechny jeho územní jednotky, nebo jen na jednu nebo několik z nich, a může pak kdykoli své prohlášení změnit vydáním jiného prohlášení.

2. Každé takové prohlášení se oznámí generálnímu tajemníkovi a uvede výslovně územní jednotky, na které se tento protokol vztahuje.

3. Ve vztahu ke státu, jenž je stranou tohoto protokolu a který vydal takové prohlášení:

a) odkazy na stát, v němž je loď registrována, a ve vztahu k osvědčení o povinném pojištění na stát vydávající nebo osvědčující jsou považovány za odkaz na příslušné územní jednotky, ve kterých je loď registrována a které vydávají nebo potvrzují dotyčná osvědčení;

b) odkazy na požadavky vnitrostátního práva, vnitrostátní omezení odpovědnosti a vnitrostátní měnu se odpovídajícím způsobem považují za odkazy na požadavky práva, omezení odpovědnosti a měnu dotyčných územních jednotek; a

c) odkazy na soudy a rozhodnutí, která musí být uznávána ve státech, jež jsou stranou tohoto protokolu, se považují za odkazy na příslušné soudy územních jednotek a na rozhodnutí, která musí být těmito územními jednotkami uznána.

▼B

Článek 19

Organizace regionální hospodářské integrace

1. Organizace regionální hospodářské integrace, sestávající se ze suverénních států, které převedly pravomoci v určitých záležitostech upravených tímto protokolem na takovou organizaci, mohou podepsat, ratifikovat, přijmout či schválit tento protokol nebo k němu přistoupit. Organizace regionální hospodářské integrace, která je smluvní stranou tohoto protokolu, má práva a povinnosti státu, který je stranou tohoto protokolu, v míře, ve které má tato organizace regionální hospodářské integrace pravomoci nad záležitostmi upravenými tímto protokolem.

2. V případech, ve kterých organizace regionální hospodářské integrace uplatňuje své právo hlasovat ve věcech, ve kterých má pravomoc, má počet hlasů odpovídající počtu jejích členských států, které jsou smluvní stranou tohoto protokolu a které na organizaci převedly pravomoc v dotyčné věci. Organizace regionální hospodářské integrace neuplatní své právo hlasovat, jestliže tak učiní její členské státy, a naopak.

3. V případech, v nichž je v tomto protokolu důležitý počet států, jež jsou stranou tohoto protokolu, včetně, ale ne výlučně, článků 20 a 23 tohoto protokolu, se do počtu států nezapočítává organizace regionální hospodářské integrace navíc ke státům, jež jsou stranou tohoto protokolu a které jsou jejími členskými státy.

4. V době podpisu, ratifikace, přijetí, schválení tohoto protokolu či přistoupení k němu učiní organizace regionální hospodářské integrace prohlášení generálnímu tajemníkovi, v němž uvede záležitosti upravené tímto protokolem, vzhledem k nimž její členské státy, které jsou signatáři nebo smluvními stranami tohoto protokolu, na tuto organizaci převedly pravomoci a jakákoli příslušná omezení rozsahu této pravomoci. Organizace regionální hospodářské integrace generálnímu tajemníkovi bezodkladně oznámí všechny změny v rozdělení pravomoci, včetně nových převodů pravomocí, uvedených v prohlášení podle tohoto odstavce. Všechna tato prohlášení generální tajemník poskytne podle článku 24 tohoto protokolu.

5. Vzhledem ke státům, které jsou stranou tohoto protokolu a které jsou členskými státy organizace regionální hospodářské integrace, která je smluvní stranou tohoto protokolu, se předpokládá, že mají pravomoci ve všech záležitostech upravených tímto protokolem, které nebyly konkrétně uvedeny v prohlášení nebo oznámení o převodu pravomocí na dotyčnou organizaci podle dstavce 4.

Článek 20

Vstup v platnost

1. Tento protokol vstoupí v platnost za dvanáct měsíců od data, kdy protokol buď podepsalo bez výhrady ratifikace, přijetí nebo schválení, nebo uložilo listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení k němu u generálního tajemníka deset států.

▼B

2. Pro stát, který protokol ratifikuje, přijme, schválí nebo k němu přistoupí poté, kdy podmínky pro vstup protokolu v platnost podle odstavce 1 byly splněny, tento protokol vstoupí v platnost za tři měsíce od data uložení příslušné listiny dotyčného státu, avšak ne dříve, než tento protokol vstoupí v platnost podle odstavce 1.

Článek 21

Vypovězení

1. Tento protokol může být kdykoli vypovězen jakýmkoli státem, jenž je stranou tohoto protokolu, po datu, kdy tento protokol vstoupil pro dotyčný stát v platnost.

2. Vypovězení se učiní uložením listiny o vypovězení u generálního tajemníka.

3. Vypovězení nabývá účinnosti za dvanáct měsíců po datu uložení listiny o vypovězení u generálního tajemníka nebo po takové delší době, která může být v této listině uvedena.

4. Vypovězení úmluvy kterýmkoli státem, který je stranou tohoto protokolu, podle článku 25, není považováno za vypovězení úmluvy ve znění tohoto protokolu.

Článek 22

Revize a změny

1. Organizace může pro účely zrevidování nebo pozměnění tohoto protokolu svolat konferenci.

2. Organizace svolá konferenci států, jež jsou stranou tohoto protokolu, za účelem revize nebo změn tohoto protokolu na žádost nejméně jedné třetiny států, které jsou jeho stranou.

Článek 23

Změny omezení odpovědnosti

1. Aniž je dotčen článek 22, použije se zvláštní postup podle tohoto článku výhradně ke změně omezení odpovědnosti stanovených v čl. 3 odst. 1, čl. 4a odst. 1, čl. 7 odst. 1 a článku 8 úmluvy ve znění tohoto protokolu.

2. Na žádost nejméně poloviny, ale v žádném případě ne méně než šesti států, jež jsou stranou tohoto protokolu, zašle generální tajemník všem členům Organizace a všem státům, jež jsou stranou tohoto protokolu, jakýkoli návrh na změnu omezení odpovědnosti, včetně spoluúčasti, stanovených v čl. 3 odst. 1, čl. 4a odst. 1, čl. 7 odst. 1 a článku 8 úmluvy ve znění tohoto protokolu.

3. Veškeré změny navržené a rozeslané výše uvedeným způsobem se postupují právnímu výboru organizace (dále jen „právní výbor“) k posouzení nejdříve za šest měsíců ode dne jejich rozeslání.

▼B

4. Všechny státy, jež jsou stranou této úmluvy ve znění tohoto protokolu, bez ohledu na to, zda jsou členy organizace či nikoli, jsou oprávněny účastnit se jednání právního výboru při posuzování a přijímání změn.

5. Změny se přijímají dvoutřetinovou většinou přítomných a hlasujících států, jež jsou stranou této úmluvy ve znění tohoto protokolu, v právním výboru rozšířeném podle odstavce 4 za podmínky, že v době hlasování je přítomna nejméně polovina států, jež jsou stranou úmluvy ve znění tohoto protokolu.

6. Při jednání o návrzích změn omezení odpovědnosti zohledňuje právní výbor zkušenosti z nehod, a zejména rozsah škod při nich vzniklý, změny peněžních hodnot a vliv navržených změn na náklady pojištění.

7. a) Žádná změna omezení odpovědnosti nesmí být podle tohoto článku posuzována dříve než po uplynutí pěti let ode dne, kdy byl tento protokol otevřen k podpisu, a ne dříve než po uplynutí pěti let ode dne, kdy vstoupily v platnost předchozí změny podle tohoto článku;

b) Žádné omezení odpovědnosti nesmí být zvýšeno tak, aby překročilo částku odpovídající omezení stanovenému v této úmluvě ve znění tohoto protokolu zvýšenému o šest procent ročně, vypočtenému na složeném základě ode dne, ve kterém byl tento protokol otevřen k podpisu;

c) Žádné omezení odpovědnosti nesmí být zvýšeno tak, aby překročilo částku odpovídající omezení stanovenému v této úmluvě ve znění tohoto protokolu násobenou třemi.

8. Organizace oznámí všem státům, jež jsou stranou tohoto protokolu, každou změnu přijatou v souladu s odstavcem 5. Tato změna se považuje za přijatou po uplynutí osmnácti měsíců ode dne jejího oznámení, pokud v uvedeném období alespoň jedna čtvrtina států, jež jsou stranou protokolu v době přijetí této změny, nesdělí generálnímu tajemníkovi, že ji nepřijímají; v takovém případě je tato změna zamítnuta a nemá žádný účinek.

9. Změna, která se považuje za přijatou podle odstavce 8, vstupuje v platnost za osmnáct měsíců po svém přijetí.

10. Všechny státy, jež jsou stranou tohoto protokolu, jsou změnou vázány, pokud nevypovědí tento protokol podle čl. 21 odst. 1 a 2 nejméně šest měsíců před tím, než daná změna vstoupí v platnost. Tyto výpovědi nabývají účinku dnem vstupu změny v platnost.

11. Jestliže byla určitá změna přijata, ale ještě neuplynulo osmnáctiměsíční období pro její vstup v platnost, je stát, který se stane stranou této úmluvy po skončení tohoto období, touto změnou vázán, jakmile vstoupí v platnost. Stát, který se stane stranou tohoto protokolu po skončení tohoto období, je vázán změnami, které byly přijaty podle odstavce 8. V případech uvedených v tomto odstavci je stát změnou vázán ode dne, kdy vstoupí v platnost tato změna nebo kdy vstoupí pro daný stát v platnost tento protokol, pokud k tomu dojde později.

▼B

Článek 24

Depozitář

1. Tento protokol a jeho změny přijaté podle článku 23 se ukládají u generálního tajemníka.

2. Generální tajemník:

a) informuje všechny státy, které tento protokol podepsaly nebo které k němu přistoupily o:

i) každém novém podpisu nebo uložení listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení spolu s příslušným datem;

ii) každém prohlášení a oznámení podle čl. 9 odst. 2 a 3, čl. 18 odst. 1 a čl. 19 odst. 4 úmluvy ve znění tohoto protokolu;

iii) datu vstupu tohoto protokolu v platnost;

iv) každém návrhu změny na omezení odpovědnosti podaném podle čl. 23 odst. 2 tohoto protokolu;

v) každé změně, která byla přijata podle čl. 23 odst. 5 tohoto protokolu;

vi) každé změně, která se považuje za přijatou podle čl. 23 odst. 8 tohoto protokolu, spolu se dnem vstupu této změny v platnost podle čl. 23 odst. 8 a 9;

vii) uložení každé listiny o vypovězení tohoto protokolu spolu se dnem jejich uložení a dnem, kdy vypovězení nabude účinku;

viii) všech sděleních požadovaných jakýmkoli článkem tohoto protokolu;

b) zasílá ověřené stejnopisy tohoto protokolu všem státům, které ho podepsaly nebo k němu přistoupily.

3. Neprodleně po vstupu tohoto protokolu v platnost předá generální tajemník jeho text Sekretariátu OSN k registraci a ke zveřejnění podle článku 102 Charty Organizace spojených národů.

Článek 25

Jazyky

Tento protokol je vyhotoven v jediném prvopise v jazyce anglickém, arabském, čínském, francouzském, ruském a španělském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost.

▼B

PŘÍLOHA K ATHÉNSKÉMU PROTOKOLU

OSVĚDČENÍ O POJIŠTĚNÍ NEBO JINÉ FINANČNÍ ZÁRUCE VZHLEDEM K ODPOVĚDNOSTI ZA SMRT NEBO ZRANĚNÍ CESTUJÍCÍCH

Vydáno v souladu s článkem 4a Athénské úmluvy o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři ve znění z roku 2002

Název lodi	Volací znak	Identifikační číslo lodi podle IMO	Rejstříkový přístav	Jméno a úplná adresa hlavního sídla hospodářské činnosti dopravce, který skutečně provádí přepravu.

Tímto se osvědčuje, že pro výše uvedenou loď platí pojištění nebo jiná finanční záruka splňující požadavky článku 4a Athénské úmluvy o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři ve znění z roku 2002.

Typ záruky .....

Doba trvání záruky .....

Jméno a adresa pojistitele/ů a/nebo ručitele/ů

Jméno .....

Adresa .....

Toto osvědčení je platné do .....

Vydáno nebo ověřeno vládou .....
(úplné označení státu)

NEBO

Následující text by se měl použít, pokud stát, jenž je stranou této úmluvy, uplatňuje čl. 4a odst. 3:

Toto osvědčení se vydává na základě zmocnění vládou

..... (úplné označení státu) .....
(název vydávající instituce nebo organizace)

V ..... dne .....
(místo) (datum)

.....
(Podpis a funkce vydávajícího nebo potvrzujícího úředníka)

Vysvětlivky:

1. Na požádání může označení státu zahrnovat odkaz na příslušný orgán veřejné moci země, která osvědčení vydává.
2. Pokud je celková částka záruky opatřena z více zdrojů, je třeba uvést částku u každého z těchto zdrojů.
3. Pokud je záruka opatřena ve více formách, je třeba tyto formy vyjmenovat.
4. Položka „Doba trvání záruky“ musí stanovit datum, kterým tato záruka nabývá účinku.
5. Položka „Adresa“ pojistitele/ů a/nebo ručitele/ů musí uvádět hlavní sídlo hospodářské činnosti pojistitele/ů a/nebo ručitele/ů. Případně se uvede sídlo hospodářské činnosti, kde byly pojištění nebo jiná záruka sjednány.